

«L'odi i l'amor sempre van una mica de bracet, arribes a la mort i encara et fan ballar»

Lluís Soler torna a Figueres acompanyat de Mercè Arànega i Carles Martínez, a 'Dansa de mort'

Lluís Soler comparteix escenari amb Mercè Arànega

'Dansa de Mort' d'August Strindberg és un dels atacs més demolidors a la vida de casats, on es presenta un matrimoni burgès a punt de complir els 25 anys de convivència. Arriba aquest divendres, a les 9 del vespre a l'escenari del teatre Jardí.

Un militar deixat de banda en les promocions, i una actriu que ha abandonat una carrera teatral, probablement molt mediocre, fa 25 anys que viuen en comú i ja no tenen res a dir-se. Arriba de visita un tercer personatge i la seva presència és rebuda com una benedicció del cel.

Com li arriba la proposta a les mans per representar Dansa de mort?

La proposta m'arriba de la mà de Carles Manrique i de l'equip de la Sala Muntaner, amb ell he treballat moltes vegades. És una obra d'August Strindberg que té tot un prestigi al darrere, de començaments del segle passat. Suposava treballar amb en Jordi Casanovas, mai ho havíem fet junts. Es donaven tot una sèrie de coses conegudes i desconegudes que feia que fos desitjable fer aquesta obra, de tres actors, són tres protagonistes que tenen molta feina i molt maca.

No s'havia representat abans a Catalunya?

És una obra que en el món teatral és coneguda i reconeguda a Catalunya i a tot el món, però aquí es dona la casualitat que professionalment no s'havia fet mai. El director i adaptador, Jordi Casanovas, ha pensat en el públic que l'anirà a veure l'any 2017. Era necessari passar-hi un sedàs per sobre, perquè en aquests cents anys les coses han canviat. Sobretot ha aprimat l'obra perquè els monòlegs més llargs tenien un interès diferent ara i ho ha passat a una relació més directa entre els personatges, sense tocar cap dels girs que utilitza l'autor per descriure les situacions i les relacions de parella i del visitant que ve a veure la parella.

Quin personatge interpreta?

És un militar amb totes les conseqüències que té aquest món i el fet d'estar destinat a una illa i fer 25 anys que està casat amb la seva dona fa que hagin caigut en uns vicis, una manera de funcionar que per a ells no és incorrecta. El meu personatge està al límit de la raó, té una certa pertorbació mental, viu molt a la seva, en un món reclus com és el món militar, això et permet estar lluny de l'estereotip, disfrutar-lo molt en moments tant de comicitat i hilarants, com de profunditat i fins i tot de tendresa humana.

Els protagonistes viuen un infern.

És una relació amor odi com diu molt bé el visitant, en aquest sentit l'odi i l'amor sempre van una mica de bracet i les relacions de tant temps, fins i tot les d'amistat, necessiten moments, com una olla de pressió, fa el xiulet, s'escapa l'aire i es descompressiona una mica, per després tornar-hi. En aquest sentit, el visitant que arriba és el factor ideal perquè tots dos el vulguin utilitzar a favor i en contra de l'altre i es crea un tour de força en relació a tots dos que ell no pot suportar i se'n va. Evidentment, en les relacions pots arribar a l'odi, però quan hi arribes és perquè hi ha una estimació al darrere. Acaben pensant com celebraran els 25 anys de casats i ballant, és una dansa de mort perquè arribes a la mort i encara danses.

L'acció se situa en els anys 80.

S'ha situat en el moment que hi ha el cop militar aquí, però és una insinuació per centrar el text en un lloc concret i en una època concreta. S'aprovava la llei del divorci, però el militar s'ho passa pel folre, per a ell ni existiria, per això és bo situar-la en aquest moment.

És difícil interpretar el seu personatge en aquest moment?

Tant els que anem a veure teatre com els que fem teatre tenim els sentiments a flor de pell per notícies que poden arribar durant el dia, però cal ficar-se a fons en el personatge i aquest és un paper com qualsevol altre.

És una comèdia negra?

De vegades la ira, el desequilibri, les situacions límits pel que fa a l'agressivitat verbal i quan els personatges tenen aquest component hilarant, es poden acostar a la comicitat i en aquest tipus de relacions tan llargues, l'humor és important per tirar endavant. Jo m'ho passo molt bé en aquests papers i en aquesta ocasió tinc dos companys increïbles. És una obra que està feta amb molta naturalitat, on s'exposa una relació sense voler entrar a aprofundir, pot tocar la fibra a l'espectador per alguna cosa que hagi viscut, però sempre des de la distància de l'autor que va tenir una vida absolutament desequilibrada. Ell sempre jugava al límit i en aquesta obra s'hi retratà absolutament.

Font del document:

http://www.emporda.info/cultura/2017/11/16/lodi-lamor-sempre-mica-bracet/374380.html?utm_source=rss